

Τα μπλουζ του τάφου

Θ. Ι. Σολδάτος

Τα μπλούζ' του τάφου

Στριφογυρνάω μέσα στο φέρετρο
των μικροαστικών μου καταβολών
θαμένος κάτω από δύο μέτρα
ανάγκης επιβίωσης.
Ένα μεγάλο, όμορφο νεκροταφείο
με ψηλά, ίσια κυπαρίσια
και άσπρους καθαρούς μαρμάρινους τάφους.
Πολυπληθές το μέρος.
Αν αθροίσεις τους ανθρώπους
και έκαστος από αυτούς κάτι κιλά σκουλήκια
ε, είναι κάποιος πληθυσμός,
να το αμφισβητήσει κανένας δεν μπορεί.
Μα εμένα τα όνειρά μου ήταν άλλα.
Είχα και εφιάλτες, να το αρνηθώ δεν δύναμαι,
αλλά τα όνειρά μου ήταν άλλα.
Μα τώρα το καπάκι είναι βαρύ και καρφωμένο
και κανένας δεν με ρώτησε πιο πριν,
μόνο ξαφνικά, κάποιος με έχωσε εκεί μέσα
και πριν καλά καλά το νοιώσω τι συμβαίνει
βρέθηκα στον τάφο.
Κρύος, υγρός και σκοτεινός,
παρ' όλο που έχει όλες τις ανέσεις.
Και ρεύμα και νερό και τηλεόραση
αμάξια, γυναίκες και πολιτικούς
και χρήμα και παρά φύση συνουσία
της ποινής του θανάτου με την δημοκρατία.
Αχ, ας τ' αφήσουμε αυτά,
τι μίζερος που είσαι βρε παιδί μου!
Ας έκανες καλύτερες επιλογές...
Δεν πάμε τώρα λιγάκι να ξεσκάσουμε;
Ξέρω ένα μέρος πολύ χάλι, εδώ,
δύο τάφους παρακάτω. Έλα μωρό μου,
μην είσαι κατσούφης, η ζωή είναι ωραία.

Θρησκεία

Το νου σου! Διότι ο άνθρωπος αδύναμος εστί
και τις προϋποθέσεις όλες τις πληρεί.
Το νού σου! Ο Βελιάλ προ των πυλών ευρίσκεται
και συ το μυρωδάτο από σαπουνι χέρι του φυλάς.

Το νου σου! Διότι μάχη ιερή θέλει αρχίσει
και συ το πρώτο θύμα θά 'σαι,
της εξουσίας της θεϊκής ο προς θυσίαν αμνός
και η τροφή του πολυκέφαλου θηρίου.

Το νού σου! Χρυσά είναι τα σύμβολα,
κοινά στις άκρες του ορίζοντα.
Το νου σου! Στην ερημιά μονάχος σου θα μείνεις
κάτω από ήλιο καφτερό την σκόνη να φιλάς
και να γελάς, τρελλά, υστερικά,
που στον παράδεισο θα πας.

Προφητεία

Ανθρώπινα κουφάρια, κούφια, μαραμένα όντα
τα πρόσωπα τα γκρίζα θα σηκώσουν, στον ουρανό
κοιτάζοντας, αναζητώντας τον μεγάλο απόντα.

Εξωανθρώπινες φωνές φωνάζοντας και φωνασκώντας
με τρόμο και λατρεία δέχονται τον Πρώτο Επιζώντα
την τελευταία (αν)αρχική ικμάδα της ζωής του αναζητώντας.

Καθώς κομμάτια οι σάρκες τους πέφτουνε στο χώμα
και το μυαλό τους σκίζεται με μαύρο κεραυνό
οι συνειδήσεις παίρνουνε του Θάνατου το χρώμα.

Πατρίς

Γκρίζο τοπίο. Σκόνη ξερή χαϊδεύει τα μαλιά μου.
Νεράιδες κλέψαν την μιλιά μου.
Άσπρο μάρμαρο, λεπρό. Τραγούδι ξεφτισμένο.
Και οι θεοί πεθάνανε. Το σπίτι γκρεμισμένο.

Παρηκμασμένο αίσθημα, του γερασμένου χρόνου.
Άμοιρη έννοια. Λέξη κενή. Δικαιολογία πόνου.
Στη σκόνη χαράζονται γραμμές, εμπόρευμα εμπορών
στο τείχος καταγράφονται οι πράξεις των δαιμόνων.

Κοιτώ τα μάτια των παιδιών, τα μάτια των γερόντων
το μίσος βλέπω των εθνών, δύναμη κυβερνώντων.
Αρχαίο λάθος, άρνηση και φόβος των ανθρώπων.
Απώλεια συνείδησης, παράδοση των όπλων.

Μισώ το μίσος των νεκρών, το μίσος επιζώντων
το μίσος τον βρυκόλακα των ανθρωπίνων όντων.
Λάθος θυμούνται, λάθος ξεχνούν, λάθος αποφασίζουν.
Τις πράξεις τις ασήμαντες αθάνατες λογίζουν.
Μπροστά στον άρρωστο μαικήνα γονατίζουν
γη τε και ύδωρ του προσφέρουν.
Ταπεινά. Ηλίθια. Για την πατρίδα.

Οικογένεια

Ανίκανος να καταλάβω το βάθος της οργής
και τον αέρα ν' αναπνεύσω χειμωνιάτικης αυγής
μια πόρτα ξύλινη, βαριά μεσ' στο μυαλό μου βρήκα
και στο παλιό παλάτι των ειδώλων μπήκα
(μύριζε σκόνη, κούραση και πόνο).

Στους σκοτεινούς και γκρίζους διαδρόμους του περπάτησα
και τις φιγούρες των αρχαίων των προγόνων τις ανάστησα
το άμετρο φορτίο τους να σέρνουνε στους ώμους
Σίσυφοι και Αιώνιοι μέσα σε άγριους δρόμους
(τους δρόμους της ανάγκης, συνήθεια και νόμος).

Στου προπατορικού του αμαρτήματος τις λέξεις
ανάμεσα παραπατώ, σκοντάφτω σε αόρατα εμπόδια
και ξάφνου να παρατηρώ των εγγονών μου τα εισόδια
στις πύλες του αέναου χρόνου βρίσκομαι, σώπα,
των πόθων σου την μοίρα δεν μπορείς να επιλέξεις.

Εικόνα 1

Κίτρινοι πτεροδάκτυλοι με τσακισμένα τα φτερά
κλαίνε και οδύρονται γύρω στη σωρό
του σκληροπυρηνικού απέθαντου ηγέτη τους
δίπλα στου βάλτου τα άρρωστα νερά.

Μέσα σε πράσινες ομίχλες αναδύονται φαντάσματα
αρχαίων θεοτήτων, ξεχασμένων, ονειρεμένων
θύματα ξεχαρβαλωμένων
θεσμών και ιδεών, του παρελθόντος πλάσματα.

Την αμαρτία των ανθρώπων καταριούνται
το μισητό το γένος, αχρεία, αιώνια καταδίκη
λίβελoi και κατάρες τραντάζουν τον αέρα
όταν του χρόνου την άρρωστη στιγμή θυμούνται.

Παζλ

Κοιτώ μια όμορφη γυναίκα απέναντί μου
καθώς γελάει τρανταχτά με κάποιο αστείο
την φαντάζομαι το βράδυ στο κρεβάτι
να κλαίει τον χαμένο οργασμό της.

Θυμάμαι αυτό που δεν έκανα,
τα ψήγματα προτύπων που δεν μάζεψα,
τον άχτιστο ναό,
κι έτσι γυμνός και απροστάτευτος
ξοδεύω απογέυματα.

Κοιμάσαι;

Αντίστροφη ανάσταση
στα πόδια των νεκρών
σχίσιμο των ουρανών
πεθαίνει η απόσταση

Κατρακυλάει στον γκρεμό
του παραδείσου των Ελλήνων
του κόσμου των κιτρίνων
ανθρωπάκων του ελέους

(Ανάσα στο ενδιαμέσο

Ποιητής: Κρέμομαι απ' το φουστάνι
της τρέχουσας γυναίκας).

Χάρισέ μου κάτι,
χάρισέ μου κάτι,
το φως των θεών,
την ευτυχία των αθανάτων,
το νέκταρ, την ηδονή
των ελευθερίων του πόνου.

Εικόνα 2

Δεν είναι θέματα για πίνακες
αυτές οι γυναίκες με τα μάτια σαν κάρβουνα
αλήθεια;

Δεν είναι μοντέλα για ονειρώξεις
οι ημιτονοειδείς καμπύλες
των γοφών τους;

Δεν θα μάθουν ποτέ
αυτά που γράφω γι αυτές,
κακόμοιρες ηλίθιες.

Γενεολογία

Ανασαίνω ακόμα, προσπαθώ
ν' αναλωθώ, θυσία στον Μινώταυρο,
οι ρίζες μου πεθάνανε, ακολουθώ
το βήμα των προγόνων μου
γελοίο υποκατάστατο
των λαγώνων μου.

Ησυχία, τίποτα...
Ακούς; Είσαι εκεί;
Νοιώθω να μην υπάρχω...
Η ομορφιά της ανυπαρξίας;

Του βάλτου τα λασπόνερα κοιτώ
και συλλογίζομαι το τέλος του ανέμου,
κι εκστασιάζομαι...

Ανάπαυλα

Εδώ, στη μέση του άλματος
στην εκφορά της αρχιλέξης,
στον μετεωρισμό του εκκρεμούς
αφουγκράζομαι, αναδιπλώνομαι,
κοσκινίζω την άμμο της μικρής ζωής μου.

Μικρά ασήμαντα λόγια,
καρπός μικρών ασήμαντων λέξεων,
σε μια μικρή πόλη, σε μια μικρή χώρα,
σ' ένα μικρό πλανήτη με μικροσκοπικούς κατοίκους,
αναγιγνώσκω τις εγγραφές της μουσικής μου.

Εδώ, στην άκρη του γκρεμού,
στον ποταμού την άκρη, καταράχτης,
στην δίνη της κοινότητας, ασημαντότητας
στον εαυτό μου μέσα κουλουριάζομαι,
ανύποπτο θύμα του εγωισμού μου.

Σκιές

"Ω! Συγγνώμη, πίστεψα προς στιγμήν
πως το πλήρωμα του χρόνου είχε έρθει"
ανεφώνησε ξαφνιασμένο το ασχημάτιστο δεινοσαυράκι
και αίφνης, με τα λόγια τούτα
τραβώντας μέσα το σπασμένο τμήμα του κελύφους
χάθηκε μέσα στο χαλκοπράσινο αυγό
που τόσο ανόητα και πρόωρα είχε σπάσει.

Λόγια που δεν άκουσε κανείς - ο άνεμος μόνο τα παρέσυρε
κι η σκόνη που ερχόταν και σκέπαζε τα πάντα
τα διέλυσε.

Στην όχθη του παρακειμένου ποταμού,
από καιρό πολύ πια στερεμένου,
ο ρόγχος της μεγάλης πράσινης σαύρας δέσποζε
ακόμα και σ' αυτόν τον ήχο του ανέμου.
Η σκόνη που λαίμαργα την έτρωγε, σχεδόν κόκκινη φαινότανε
στο φώς του παγωμένου ήλιου.

Σαν κόκκινο κουρέλι, κακόγουστα αστείο
ένα μικρό σύννεφο ταξίδευε στην δύση,
μόνος αυτοκράτορας πλέον του ραγισμένου ουρανού.

Με ένα κλικ, σαν σαπουνόφουσκα,
η πραγματικότητα διελύθη στο κενό.

Διαθέσιμος κλόουν

Ανυπολόγιστες οι συνέπειες της διαθεσιμότητας.
Ο μικρός κλόουν συλλογίζεται στην πλατεία
τις μέρες της παράστασης.
Μπαίνει στο συντριβάνι και γίνεται ένα
με τον μαρμάρινο Έρωτα.
Το πρωί, κανένας οδηγός δεν πρόσεξε
τον κουλουριασμένο πέτρινο κλόουν
καθώς χίλια αυτοκίνητα
κάναν τον γύρο της πλατείας.
Θόρυβος και απόσταση.

Ο απροσάρμοστος πρίγκηπας

Το κόκκινο κουβάρι το μαλλί κυλάει
ξετυλίγεται, πίσω του κόκκινη γραμμή αφήνοντας
Η κόκκινη ζωή μου, το παιδί κυλάει
ξετυλίγεται, πίσω της ίχνη πόθου και φωτιάς αφήνοντας.

Το φως που λάμπει δυο φορές πιο δυνατά
δύο φορές πιο γρήγορα θα σβήσει.
Ο γιος που ζει δύο φορές πιο δυνατά
δέκα φορές πιο γρήγορα το αίμα του θ' αφήσει.

Ο πρίγκηπας που τόλμησε τον βασιλιά να ρίξει
τον έρωτα που άγγιξε, τον θάνατο που γέλασε,
το αίμα του στην έρημο απέθαντο θα πήξει
σημάδι του απροσάρμοστου ήλιου που επέρασε.

Κόκκινο της φωτιάς

Τη ζούγκλα του μυαλού μου την ενίκησα
για άλλους τόπους άγνωστους ξεκίνησα
το βάρος της αγάπης αποτίναξα
τους μύθους των ανθρώπων ανατίναξα.

Τον ήχο της αρσενικής ερίστης τον υπόταξα
τη θηλυκή οσμή στον θάνατο την έταξα
την Παναγία, την Γυναίκα με τις φωνές μου τρόμαξα
πισ' απ' οπτασίες με την κραυγή στο στόμα έτρεξα.

Τα άπειρα κενά του σύμπαντος εγέμισα
με τ' ανυπόταχτο αχό του Παραδείσου
τη λάσπη της υποταγής εμίσησα
από την κόκκινη φωτιά του Εωσφόρου πείσου!

Οι ελευθέριοι

Α! Ο βάλτος μου
χωρίς σκοινί, χωρίς κλαδί
μέσα του θα βουτήξω,
να τον περάσω, να τον τινάξω,
την μαύρη λάσπη του να αναφλέξω,
τα μπλουζ' του τάφου να συλλέξω,
να λάμψει η φωτιά των αστεριών αγνή,
εξαερωτική πάνω στη γη,
καθώς τα μίζερα τα ερπετά θα με κοιτάνε,
και θα πονάνε, τη μαύρη τους ψυχή θα ξεριζώσω,
θα ξεδιπλώσω το μεγαλείο του θανάτου τους
ο Αρμαγέδων των γελοίων έχει έρθει
δέκα χιλιάδες άνθρωποι το ρόλο τους θα παίξουν,
και θα αντέξουν, το όνειρο να χτίσουν,
απ' την αρχή,
την εποχή,
των ελευθέρων.

Το τραγούδι της αλήθειας

(Nick Cave, *The Witness Song*)

Κατηφόρισα το σούρουπο προς το λιμάνι
εκεί που οι ξένοι συναντιούνται, πουλάνε κι αγοράζουν.
Όλα παλλόντουσαν από επιθυμία
και μια πυκνή ομίχλη βάραινε τον αέρα.

Τώρα ποιός θα είναι ο μάρτυρας
μια κι η ομίχλη είναι τόσο πυκνή
και πού να δεις.

Είδα μια φίλη ακουμπισμένη με την πλάτη σ' ένα τοίχο
τα χέρια της είχε υψωμένα σε στάση ικεσίας,
το πρόσωπό της δεν μπορούσα να το δω.
Τα χέρια μου σήκωσα με οργή, μα τα κατέβασα ξανά.
Και σε μια πόρτα του τοίχου χωθήκαμε, που έβλεπε προς την δύση.

Τώρα, ποιός θα είναι ο μάρτυρας
μια κι είσαστε όλοι τόσο τυφλοί
και πού να δείτε.

Ο χρόνος αρχίζει να θολώνει εδώ, αλλά δεν έχει σημασία
Ιδού τα γεγονότα:

Πίσω από τον τοίχο ήταν ένας μεγάλος κήπος.
Παρέα με την φίλη μου τον διασχίσαμε
κι ήταν όλος πνιγμένος στ' αγριόχορτα
και στο κέντρο του, μια όμορφη πηγή στεκόταν,
η πηγή με το αθάνατο νερό.

Γονατίσαμε στην άκρη της πηγής,
το χέρι μου έβρεξα στο νερό κι εκείνη το δικό της.
Την ρώτησα: "Γιατρεύτηκες;"
Εκείνη ρώτησε: "Εσύ;"
Απάντησα: "Γιατρεύτηκα."
Κι εκείνη ανταπάντησε: "Ε, λοιπόν, γιατρεύτηκα κι εγώ."
Κι είπα: "Μωρό μου είσαι ψεύτρα, ψεύτρα, ψεύτρα!"

Τώρα, ποιός θα είναι ο μάρτυρας
μια κι είστε όλοι τόσο υγιείς
και πού να δείτε.

Τη φίλησα μια, τη φίλησα δυό και κίνησα να φύγω.
Το χέρι της έφερε στο πρόσωπο και το κατέβασε ξανά.
Της είπα: "Το χέρι σου θα με στοιχειώσει"
κι έφυγα προς την πόλη κι εκείνη προς τον ήλιο.
Και τώρα, ποιός θα είναι ο μάρτυρας,
μια κι είστε όλοι τόσο καθαροί
και πού να δείτε.
Ποιός θα είναι ο μάρτυρας
τώρα που οι φίλοι σου βρίσκονται παντού
και οι εχθροί σου δεν νοιάζονται για σένα.